

Arrest

nr. 182 999 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 november 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2012 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij een draagvlak in België heeft opgebouwd en dat hij dit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te verliezen met alle gevolgen. Betrokkene verzuimt het immers om bewijzen voor te leggen en toont niet aan dat dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verklaart dat hij familie heeft die in België verblijft, onder wie zijn broer die de Belgische nationaliteit heeft. Hij legt echter geen bewijzen voor die de verwantschap aantonen - het louter voorleggen van de identiteitskaart van de persoon die men als familie benoemt beschikt daartoe niet over de nodige bewijskracht - en toont niet aan waarom dit hem verhindert om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat hij een arbeidscontract voorlegt. Dit betreft echter een element van integratie (evenals het feit dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor Nederlandse les, een cursus bedrijfsbeheer en het feit dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd) en heeft betrekking op de gegrondheid. Net als de andere elementen die in de gegrondheid worden vermeld (namelijk het beroep op artikel 8 EVRM), wordt de integratie in deze fase niet behandeld.”

1.3. Op 15 januari 2013 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ten aanzien van verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2012, aan betrokkene betekend op 23.10.2012

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2012, aan betrokkene betekend op 23.10.2012."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"1.1.1 Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief critérium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend verschillend behandeld worden en dit louter op basis van het ogenblik waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, ni. voor of na 15 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' (vernietigd door de Raad van State) voldoen om geregulariseerd te worden.

Dat de regularisatie-criteria o.m. poneerden dat wie 5 jaar in België verbleef en duurzaam lokaal verankerd was, geregulariseerd kon worden, mits de regularisatieaanvraag gebeurde tussen 15 september en 15 december 2009.

Dat verzoeker die zich thans in dezelfde situatie bevindt, ni. meer dan 5 jaar verblijf in België met duurzame lokale verankering, door de bestreden beslissing niet geregulariseerd wordt, louter omwille van het feit dat zijn aanvraag na 15 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik waarop de aanvraag 9bis Vw. wordt gedaan, aldus bepalend is voor het feit of de regularisatiebeslissing al dan niet positief is.

1.1.2. Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief critérium. Dat dit willekeurig critérium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.2. De verwerende partij is zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het voorschrijft met aanwending van haar discretionaire bevoegdheid nagegaan of de door verzoeker aangevoerde omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en heeft hieromtrent gemotiveerd. Voor wat betreft de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te werpen dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 11 december 2009 en verzoeker er zich derhalve niet dienstig op kan beroepen. De Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, namelijk door op basis van de instructie van 19 juli 2009 aanvragen tot verblijfsmachtiging af te handelen, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuursoverheid kan niet worden verwacht dat zij haar recht om de haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Ten slotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.242 (c)).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.4. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker op, *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.2.1. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker, ni. het feit dat hij in België een draagvlak heeft opgebouwd, hij familie heeft die in België verblijft en inzonderheid een Belgische broer, hij Nederlandse les en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een arbeidscontract voorlegt, niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tót verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoeker thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens onvoldoende gemotiveerd is en dan ook strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.2. Dat verweerder bovendien aanhaalt dat de aangehaalde elementen van integratie louter betrekking hebben op de gegrondheidsfase en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden.

Verweerder gaat hiermee echter in tegen de rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinéa 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tót verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinéa 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het Project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat

indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinéa 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [...]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekers werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.2.3. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stéréotypé wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreft.

Dat " vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stéréotypé en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verworpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker sedert 2002 in België verblijft en zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn kans op tewerkstelling en het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, kan er aan verzoeker niet verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2.4. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tót uiting komt in het feit dat verzoeker sinds 2002 in België verblijft, dat hij de Nederlandse taal spreekt en onmiddellijk aan het werk kan na een regularisatie van zijn verblijf en zijn broer de Belgische nationaliteit heeft en in België verblijft, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tót zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stéréotypé opmerking dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.5. De bestreden beslissing in dan ook in strijd met het artikel 9bis Vw.; met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

2.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in

België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Zoals gezegd heeft verwerende partij telkens gemotiveerd waarom de aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De formele motiveringsplicht vereist voorts niet dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing moet aanduiden welke elementen wél buitengewone omstandigheden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

2.8. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de eerste bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat hij een arbeidscontract voorlegt. Dit betreft echter een element van integratie (evenals het feit dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor Nederlandse les, een cursus bedrijfsbeheer en het feit dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd) en heeft betrekking op de gegrondheid. Net als de andere elementen die in de gegrondheid worden vermeld (namelijk het beroep op artikel 8 EVRM), wordt de integratie in deze fase niet behandeld.”*

2.10. Gelet op het gestelde in punt 2.5. is dit een afdoende motivering. De verwerende partij heeft niet de plicht om ‘verder’ te motiveren indien ze vaststelt dat de aanvraag onontvankelijk is en een door verzoeker aangevoerd element beschouwt als een element dat behoort tot de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Deze motivering is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en*

kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door algemeen te verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 2003 toont verzoeker niet aan dat in zijn geval een andere beoordeling nodig is en de integratie alsnog dient te worden beschouwd als een element dat betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag.

2.11. Met zijn theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en door te poneren dat deze beginselen alsook artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geschonden, toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing deze beginselen en voornoemde bepaling daadwerkelijk heeft geschonden. Door voorts de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen en de overtuiging te zijn toegedaan dat het wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, kan verzoeker de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.12. In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker op, *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.3.1. Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing töt verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel en inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en visum.

Uit een dergelijke motivering blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker - en meer bepaald het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft en verzoeker nagenoeg dagelijks contact met hem heeft - en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

2.3.2. Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag töt 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2012.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dient vernietigd te worden”.

2.13. Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en opwerpt dat de verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven dat hij leidt met zijn broer met wie hij naar eigen zeggen *“dagelijks contact heeft”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker geen abstractie kan maken van wat kan

worden gelezen in de eerste bestreden beslissing – die samen met de tweede bestreden beslissing getroffen en betekend werd –, met name, *“Betrokkene verklaart dat hij familie heeft die in België verblijft, onder wie zijn broer die de Belgische nationaliteit heeft. Hij legt echter geen bewijzen voor die de verwantschap aantonen - het louter voorleggen van de identiteitskaart van de persoon die men als familie benoemt beschikt daartoe niet over de nodige bewijskracht - en toont niet aan waarom dit hem verhindert om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.”*

Verzoeker gaat totaal niet in op deze motivering. Hij kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening houdt met een gezinsleven van verzoeker met zijn broer, indien verzoeker geen bewijs aanbrengt van deze verwantschap, laat staan dat hij aantoont dat hij als meerderjarige volwassen gezonde man met zijn broer een gezinsleven leidt waarmee de verwerende partij diende rekening te houden bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.14. Voor wat betreft de kritiek die verzoeker uit op het inreisverbod dient de Raad op merken dat de geldigheidsduur van het inreisverbod is verstreken. De tweede bestreden beslissing werd immers betekend op 17 december 2013, wat maakt dat het inreisverbod dat besloten ligt in deze beslissing en dat werd opgelegd voor een duur van 3 jaar, op 16 december 2016 is verstreken. Dit inreisverbod kan verzoeker dan ook niet langer worden tegengeworpen door de verwerende partij. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn kritiek die is gericht tegen de motivering van de duur van het inreisverbod, wat hij ter terechtzitting beaamt. De Raad benadrukt dat het bevel om het grondgebied te verlaten nog wel overeind blijft. Hoewel het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod aan de hand van één formulier werden betekend, zijn het twee aparte beslissingen die elk steunen op aparte motieven. Het feit dat het inreisverbod is verstreken, houdt niet in dat het bevel om het grondgebied te verlaten komt te vervallen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA